

Publicerad 2013-08-16 14:15 av isbjörnspojken

Gravgravaren och tjejen på taket.

En måne skiftar mellan universums alla färger.

Ett barn som endast skiftar mellan svart och vitt, lätt och svårt. Ödeläggande överväldigande känslor bubblar inom honom.

Medan kärlek syr sin balklänning, sitter han endast där och äter sina pappersark fyllda med misslyckade verk.

Funderar om någon gråter när pennan går sönder.

Blytungar dagar och fjäderlätta nätter.

Hon och jag har slutat hata och börjat vattna vänskap.

Röken skaver i halsen och hjärtat tar stryk när hon utan den där blicken säger att hon faktiskt kommer sakna mig.

Hon på taket och jag under jorden.

Jag som innan inte hade en enda orsak till att stanna.

Nu är det hon som jobbar som gravgravare.

Där vi besudlar kroppar varje helg.

Men inte hennes, den verkar ingen ha vågat röra.

Nej är det enda ord som lämnat hennes läppar och rört mina öron.

Nu sitter vi nakna på en gräsmatta omringad av åker.

Någon tar kort och påstår att det är till hon som blir lämnad kvar.

En ursäkt.

Jag tror det här är mitt livs långsammaste ögonblick.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren isbjörnspojken med Poeter.se id #43798 innehar upphovsrätten